

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 627/2024
09.01.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Дејан Крстић, адвокат из ..., против туженог Универзитетског клиничког центра Србије, Београд, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3871/23 од 29.09.2023. године, у седници одржаној 09.01.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3871/23 од 29.09.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 973/20 од 17.06.2021. године, ставом првим изреке, утврђено је да је тужба тужиље повучена у делу којим је тражила поништај решења туженог број .. од 12.05.2017. године за изгубљену зараду од маја 2017. године закључно са јулом 2017. године. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и утврђено да је дана 13.04.2017. године радни однос тужиље код туженог, закључен на одређено време, прерастао у радни однос на неодређено време по сили закона и тужени обавезан да тужиљу врати на рад. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 194.850,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3871/23 од 29.09.2023. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 973/20 од 17.06.2021. године у ставу другом и трећем изреке и одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се утврди да је дана 13.04.2017. године радни однос тужиље код туженог, закључен на одређено време, прерастао у радни однос на неодређено време по сили закона и да се тужени обавезе да тужиљу врати на рад, као и захтев тужиље за накнаду трошкова парничног поступка од 194.850,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду, применом одредбе члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23) и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а нема ни других битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињених пред другостепеним судом.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилја је била запослена код туженог на пословима ... на Клиници за ... по основу више уговора о раду на одређено време. Први уговор о раду закључила је 23.08.2010. године број ..., а након тога је следило закључење низ сукцесивних уговора. Последњи уговор је закључила под редним бројем .. дана 21.02.2017. године на период од 20.02.2017. до 20.05.2017. године. Тужилја је била код туженог у радном односу у периоду од 21.12.2009. до 21.03.2010. године. Радни однос тужилји је престао решењем туженог број .. од 12.05.2017. године због истека рока на који је заснован.

При овако утврђеном чињеничном стању првостепени суд је закључио да тужилја у периоду од 21.12.2009. до 29.07.2014. године, односно пре почетка примене Закона о изменама и допунама Закона о раду није била у радном односу код туженог на одређено време у континуитету дужем од 12 месеци на истом радном месту без прекида дужег од 30 дана због чега у том периоду није могло доћи до преображаја радног односа заснованог на одређено време у радни однос на неодређено време. Међутим, након почетка примене Закона о изменама и допунама Закона о раду (29.07.2014. године), тужилја је била у радном односу код туженог на истом радном месту по основу више закључених сукцесивних уговора о раду на одређено време који радни однос је трајао са прекидима дужим од 30 дана више од 24 месеца и још пет радних дана. Стога су се стекли услови да радни однос на одређено време прерасте у радни однос на неодређено време јер је тужилја радила код туженог дуже од 24 месеца на истим пословима. Стекли су се услови да тужилји радни однос на одређено прерасте у радни однос на неодређено време од 07.01.2017. године, али како је тужилја тражила да се утврди да је преображај наступио дана 13.04.2017. године, то је првостепени суд тужбени захтев и усвојио. Сходно томе, усвојен је и захтев за поништај решења туженог од 12.05.2017. године.

Другостепени суд није прихватио овакву правну аргументацију првостепеног суда. Другостепени суд закључује да је првостепени суд изгубио из вида да у овом случају мора да се примени Закон о изменама и допунама Закона о буџетском систему („Службени гласник РС“, број 108/13). Чланом 27е став 34. назначеног закона прописано је да корисници јавних средстава не могу заснивати радни однос са новим лицима ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места до 31.12.2015. године. Каснијим изменама те одредбе ова забрана је продужавана до истека сваке следеће календарске године. Само изузетно од ове забране радни однос са новим лицима могао се засновати уз сагласност тела Владе на предлог надлежног министарства, односно другог надлежног органа уз претходно прибављено мишљење министарства (члан 27е став 35). Одредба Закона о буџетском систему су одредбе посебног закона у односу на одредбе Закона о раду и представљају *lex specialis* сходно

одредби члана 105. Закона о буџетском систему. Првостепени суд приликом одлучивања о тужбеном захтеву тужиле није имао у виду назначену одредбу које имају предност у примени у односу на члан 37. Закона о раду, па је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев као неоснован.

По оцени Врховног суда, другостепени суд је правилно применио материјално право.

Наиме, одредбом члана 37. Закона о раду, прописано је у којим случајевима рад на одређено време може прерасти у рад на неодређено време. Међутим, Законом о изменама и допунама Закона о буџетском систему („Службени гласник РС“, број 108/13) прописано је да корисници јавних средстава не могу заснивати радни однос са другим лицима ради попуњавања слободних односно упражњених радних места до 31.12.2015. године (члан 27е став 34), а каснијим изменама те одредба забрана је продужавана до истека сваке следеће календарске године. Изузетно од ове забране радни однос са новим лицима могао се заснивати уз сагласност Владе на предлог надлежног министарства, односно другог надлежног органа уз претходно прибављено мишљење министарства (члан 27е став 35). Одредбом члана 105. Закона о буџетском систему прописано је да ако су одредбе других закона односно прописа у супротности са тим законом, примењују се одредбе тог закона. Стога је другостепени суд правилно поступио када је применио назначене одредбе и преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиле као неоснован.

Наводима из ревизије не доводи се у сумњу правилност побијане одлуке. Неприхватљиво је становиште изнето у ревизији да се оваквим тумачењем Закона о буџетском систему нарушава одредба члана 60. Устава Републике Србије, а ово из разлога што одредбе Устава регулишу начела и представљају опште норме чија се примена даље разрађује посебним законским прописима. Одређеним законским прописима могу бити суспендоване одређене одредбе других законских прописа, а који припадају законима истог ранга у погледу важности, што је и овде случај јер Закон о буџетском систему у паралели са Законом о раду представља закон општег карактера, али с обзиром да Закон о буџетском систему садржи посебну норму као *lex specialis*, то је иста морала бити примењена под условима којима је прописано.

Сходно напред изнетом, на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић